

# Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 147.

43de Møde.

Strødbagen den 26de Marts.

(Fortf.)

**David:** Det er noget egent, at man ved den tredie Behandling af en saadan Sag skal gaae tilbage til Principerne (Hør!), som efter min Formening, ifølge Regulativet, skulle have været omhandlede ved den første Behandling. Jeg kan imidlertid ikke ganske undlade at berøre dem, da den foregaaende Taler ligesom er gaaet ind paa Principet for en saadan Remission, og desuden har gjort det paa en Maade, som efter min Formening just ikke meget kan tjene til at oplyse Principerne, der ligge til Grund for den bestaaende Anordning. Jeg skal imidlertid ikke gaae dybt ind her paa, men maa blot tillade mig at bemærke, at, forsaavidt det er blevet anført, at denne Lovs Forkastelse ikke skulde kunne have nogen Betydning for vore Forhold til Slesvig, da der for dette eksisterer et eget Patent, hvorved denne Remission er anordnet, maa det dog være indlysende for Enhver, der fæster Blikket klart paa vore Handelsforhold, at, naar Remissionen bliver ophævet for Danmark, saa er det en absolut Selvfølge, at den ogsaa maa blive ophævet for Slesvigs Bedkommende, uagtet det er rigtigt, at den der er bleven indført ved en særskilt Lov; thi de ville dog vel ikke have, at man, naar Slesvig igjen træder i Forbindelse med Danmark, der skulde kunne indføre Sukker og Kaffe og andre oversøiske Artikler med Remission i Tolden, medens denne ellers seldt bort overalt i Riget; thi deraf vilde Følgen være, at alt Sukker og Kaffe vilde directe blive ført til Slesvig, for derfra at føres ind i det øvrige Danmark. (Hør! Nei!) Flensborg og Slesvig som Byer betragtede, vilde vinde derved, medens alle Kjøbstæder i Danmark, hvortil directe Indførelse ellers finder Sted, vilde derimod tabe lige saa meget derved. Derfor

Remissions-Principets Rigtighed er omtvistelig, og det indrømmer jeg, saa er det derimod uomtvisteligt, at det Princip, som maatte følges, naar man ophævede Remissionen i Kongeriget og lod den bestaae i Slesvig, jeg siger: at det vilde være et uomtvisteligt galt Princip, som ogsaa neppe følges i noget andet Land i Europa. Naar dernæst den ærede Taler har henpeget paa, at man hellere skulde søge at skabe Lettelser for den directe Handel, som føres med England, Belgien og andre mere nærliggende Lande, end for den directe oversøiske Handel, saa synes det, at han heller ikke har gjort sig nogen ganske klar Idée om, hvorledes den directe Forbindelse med disse Lande og med de oversøiske Lande er, hverken med Hensyn til Forbindelsens Lethed og Livfuldhed eller med Hensyn til Producternes Bessaffenhed, som føres fra det ene Land til det andet. Jeg vil tillade mig at gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at Grunden til den hele Remissions-sag var, at Forholdene paa den Tid stillede sig saaledes, at man kunde indføre Colonialvarer meget billigere over Hamborg paa Jernbanen til Kiel hertil, end paa en directe Maade, og at saaledes vor directe oversøiske Handel leed et betydeligt Stkaar ved at Transportomkostningerne ad hiin Vej betydeligen vare blevne nedsatte; men der var efter Forholdene ikke den samme Frygt tilstede for at man skulde føre de Producter idetmindste ikke i nogen stor Mængde, som vi faae fra de nævnte Lande, ad denne Vej hertil; dette gjælder især om de svære Varer. Men der var endnu en anden Grund. Det er med Hensyn til Sømands-Dygtigheden og med Hensyn til det hele Røre, som fremkaldes ved en levende oversøisk Handel, af en ganske anden Betydning, om denne indtil en vis Grad er i Live og Opkomst, end om Søfarten til de nærmere liggende Lande drives i større eller mindre Grad. Jeg skal imidlertid ikke gaae